

În
această
iarnă

O poveste din seria *Heartstopper*

Alice Oseman

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

3
TREI

Cartea de față conține discuții despre probleme de sănătate mintală, între care descrieri ale unor tulburări de alimentație, referiri la autovătămare și exprimarea unor păreri ignorante privind problemele de sănătate mintală.
A se citi cu precauție și în mod responsabil.

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

COPYRIGHT COPERTĂ:

© Alice Oseman

DIRECTOR EDITORIAL:

Magdalena Mărculescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:

Mihaela Stan

CORECTURĂ:

Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSEMAN, ALICE

În această iarnă : o poveste din seria **Heartstopper** / Alice Oseman ;
trad. din lb. engleză de Mihaela Doagă. - București : Editura Trei, 2024
ISBN 978-606-40-2114-4

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111

Titlu original: *This Winter*

Autor: Alice Oseman

Copyright © Alice Oseman 2020

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title:
THIS WINTER

Translation © Editura Trei 2024, translated under licence from HarperCollins
Publishers Ltd.

Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the author
of this work.

Copyright © Editura Trei, 2024, pentru traducerea în limba română

O.P. 17, GHIȘEUL 1, C.P. 0490, BUCUREȘTI

TEL.: +4 021 300 60 90

E-MAIL: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Nu încap nicio îndoială, zise Jane, că el
nu mai vine în iarna asta.*

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*¹

¹ Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, traducere de Al. Petrea, Editura Hermes, București, 1991, p. 81 (N.t.).

Victoria Annabel Spring,
16 ani

Tori

Mă trezesc la două ore după ce m-a luat somnul. Intervalul de timp cât apuc să dorm în Ajunul Crăciunului pare să scadă de la un an la altul, probabil deoarece ora medie la care adorm e din ce în ce mai târzie ca urmare a dependenței mele de internet, cam îngrijorătoare. Poate că, în cele din urmă, n-o să mai dorm deloc și-o să mă transform în vampir. M-aș pricepe.

Dar n-o să mă obolesc să mă plâng de problemele mele cu somnul acum, fiindcă e Crăciunul și e singura zi din an când ar trebui măcar să încerc să nu mă plâng de nimic. E greu să faci asta când fratele tău, în vârstă de șapte ani, te pocnește cu o pernă în față la șase dimineața.

Zic ceva care vrea să fie un „nuuuuuu“ și mă refugiez sub
cuvertură, dar treaba asta nu-l împiedică pe Oliver să mă urmeze,
trăgând cuvertura de pe mine și strecurându-se în patul meu.

— *Tori*, îmi șoptește. E *Crăciunul*.

— Mm.

— Te-ai trezit?

— Nu.

— Ba da!

— Nu.

— *Tori*.

— Oliver... Du-te să-l trezești pe Charlie.

— Mama a zis că n-am voie.

Începe să mă ciufulească.

— Toriiiiiii...

— Uf!

Mă întorc și deschid ochii. Oliver s-a băgat cu totul sub
cuvertură și se uită la mine, foindu-se entuziasmat, cu părul
zburlit ca o pădăie. Eu și Charlie am dezbătut pe îndelete cum

de se poate ca Oliver să fie înrudit cu noi, deoarece el e bucuria întruchipată, iar noi suntem amândoi mereu abătuți. Am tras concluzia că, pesemne, el a moștenit toate genele fericirii.

Oliver ține o felicitare de Crăciun în mână.

— De ce ai o...

Deschide felicitarea și „We Wish You A Merry Christmas“ într-o versiune grețos de voioasă începe să-mi răsunе fix la ureche.

Gem și-l împing pe Oliver din pat cu o singură mână. El cade pe podea și începe să se hlizească.

— Foarte enervant, mormăi, apoi mă ridic în șezut și aprind veioza de pe noptieră, făcându-l pe Oliver să scoată un chiot de bucurie.

Începe să se învârtă prin camera mea, tot deschizând și închizând felicitarea, astfel încât se aud întruna primele două note.

La noi în casă Crăciunul se sărbătorește OK. E ceva relaxat.

În cerc restrâns. Tata îl descrie drept un „Crăciun stil Spring“¹,

1 Joc de cuvinte, între numele de familie Spring și substantivul comun *spring* (primăvară) (N.t.).

ceea ce i se pare foarte haios. Deschidem cadourile când ne trezim, apoi vin rudele să ia masa de Crăciun cu noi și rămân până târziu și asta-i tot. Eu mă joc jocuri video cu frații mei și verișoarele mele, tata se îmbată de fiecare dată, bunicul spaniol (tatăl tatei) se ia la ceartă cu bunicul englez (tatăl mamei) — e o feerie.

Dar anul ăsta nu e tocmai o zi tipică de Crăciun.

Fratele meu în vârstă de cincisprezece ani, Charlie, are o tulburare de alimentație. Anorexie. O are de mult timp, dar s-a agravat în ultimele luni, iar stresul provocat de boală i-a provocat și un nou episod de autovătămare în octombrie. A fost internat câteva luni, într-o secție de psihiatrie specializată în tratarea adolescenților cu tulburări de alimentație, și categoric l-a ajutat, dar tot n-a fost ușor. Evident.

Nu cred c-a ajuns în starea asta dintr-un motiv anume. Chestiile de genul ăsta se întâmplă pur și simplu, cum apar și alte boli. Așa că nu e vina lui. De fapt, cred că situația s-a agravat așa de mult din vina mea. Când am observat că era

ceva *aiurea* cu el, nu le-am spus părinților și nu l-am întrebat ce-i cu el. Nu am vorbit îndeajuns cu el. N-am făcut îndeajuns.

Dar nu contează ce simt eu. Nu contează nici măcar ce cred părinții noștri. Crăciunul este o perioadă stresantă pentru persoanele care au tulburări de alimentație, deoarece mâncarea e o componentă importantă a sărbătorii și știu că Charlie s-a tot frământat din cauza asta. A fost stresat toată săptămâna, s-a certat cu mama aproape în fiecare zi și s-a închis în camera lui.

Așa că azi ideea e să-i fim alături lui Charlie.

Pun mâna pe telefon, ignorând notificările, și-i trimit un SMS lui Becky, cea mai bună prietenă a mea.

Tori Spring

(06:16) CRĂCIUN FERICIT! Zi mersi că n-ai frați sau surori. Am obosit deja. Oliver a aruncat cu o pernă în mine. Somn ușor. Pa! xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mama și tata au zis să nu-i trezim mai devreme de 7:30. E de-abia 6:17 acum. Mă scol din pat și trag draperiile spre a descoperi că strada e încă învăluită în întuneric, cu o tentă gălbuie de la felinare. Mă trântesc la loc în pat și dau drumul la radio. Măcar o dată prind un colind suav, în loc de „All I Want for Christmas Is You“. Sună plăcut. Oliver se învârte cu scaunul meu de birou, corul cântă „Silent Night“, mi se închid din nou ochii și acum Oliver s-a așezat pe pat lângă mine, lăsând felicitarea să cadă peste un morman de haine de pe podea, e 6:29, 6:42, 6:55... Oliver mă trage ușurel de păr, vorbește despre cadourile pe care și le dorește și se întreabă dacă Moș Crăciun o fi mâncat biscuiții pe care i-am lăsat pentru el, iar eu mormăi ceva, nu știu ce, mă ia somnul...

Și apoi se deschide din nou ușa de la dormitor.

— ... Victoria?

Mă trezesc pentru a zecea oară. E Charlie, de-abia îi deslușesc silueta în lumina chioară, stă în prag într-un hanorac

Adidas bleumarin și pantaloni de pijama în carouri. Pare obosit, dar zâmbește.

— Te-ai trezit?

— Nu, zic. Trăiesc o experiență de părăsire a corpului. E doar fantoma mea.

Charlie pufnește și intră în cameră. Mă întorc spre Oliver, care a adormit cu capul pe umărul meu, și-l îmboldesc un pic cu cotul. Se trezește brusc și dă cu ochii de Charlie.

— A VENIT CHARLIE! zbiară și țâșnește din pat, izbindu-se de picioarele lui Charlie, mai să-l dărâme.

Charlie râde și îl ia în brațe ca pe un copil mic, așa cum face cel puțin o dată pe zi și întotdeauna Oliver chicotește.

— Oau, te-ai trezit de-a binelea, nu-i așa?

— Putem să coborâm?

Charlie vine cu el spre pat.

— Nu, mama a zis la șapte și jumătate.

— *Arrghhh.*

Oliver începe să se foiască în brațele lui Charlie și se trânteste lângă mine, cuibărindu-se imediat sub cuvertură, apoi Charlie se așază lângă el, rezemat de spătar.

— Uf! Frații mai mici sunt enervați, zic, dar zâmbesc ușor când spun asta.

Mă ghemuiesc sub cuvertură.

— Nu puteați să rămâneți în paturile voastre?

— Doar ne facem treaba, spune Charlie zâmbind. Asculți Radio 4? Ce-i cu muzica asta bisericească?

— Nu cred că rezist s-o aud pe Mariah Carey la ora asta matinală.

Charlie râde.

— Nici eu.

Părul îi stă zburlit pe frunte, ca și lui Oliver. Are cearcăne; nici nu mai țin minte cum arată fără ele. În afară de asta, aproape că arată cum îl știu, deșirat și blajin.

— Am dormit doar două ore, îi zic.